

Jean Francois

Chiếc áo da báo

Wifrid Geiler ngồi ăn tối trong nhà của Inge Breisach, tại một khu phố sang trọng ở Franfort. Wifrid cầm tay người yêu. ở tuổi 38, anh ta có tất cả những gì mà đàn ông thèm muốn về thể hình: Lực lưỡng, vẻ thông minh và cương quyết. Wifrid là kiến trúc sư, cái nghề ko phải ai cũng làm được. Còn Inge, người phụ nữ 35 tuổi, cũng có một nét đẹp khả ái, đứng đầu một hãng thiết kế thời trang. Chuỗi hạt kim cương ở cổ Inge cho thấy tình cảm giữa họ đã đạt đến độ nào.

Inge khẽ thở dài, vì họ đang gặp một vấn đề cổ điển: quan hệ ngoài hôn nhân. Inge còn độc thân, nhưng Wifrid thì... Inge khẽ hỏi:

- Anh đã nói chuyện với vợ anh chưa?
- Đã. Chiều nay.
- Rồi sao?
- Tệ lắm. Cô ấy ko chịu ly dị.
- Anh đã đề nghị số tiền ấy chứ?
- Có. Nhưng cô ấy ko mảy may quan tâm. Điều quan trọng là cô ấy muốn có anh. Cô ấy tin rằng mối quan hệ giữa anh và em sẽ chẳng bền lâu và rồi anh sẽ quay lại...
- Phi lý! Anh ko còn cách nào nữa ư?

- Anh đã nói nghìn lẻ một lần với cô ấy rằng tất cả đã chấm dứt. Rằng anh ko thể chung sống với cô ấy. Cô ấy ko nghe.

- Cô ấy bảo sao?

- Ko bảo gì cả. Anh đã điên tiết lên và nện cho cô ấy một trận.

- Anh điên rồi!

- Em cứ thử ở đây xem. Làm sao bình tĩnh nổi trước cái bức tường thành câm lặng ấy chứ? Anh đã quát lên: " Tôi mong cô chết quách cho xong" và đã tát cô ấy hai cái.

Inge thở dài...

Hai giờ sáng. Wifrid ngồi bên tay lái chiếc Mercedes về nhà. Một căn nhà sang trọng cũng trong một khu phố sang trọng của Franfort. Từ xa, anh đã thấy xe cảnh sát và chiếc xe của Eva, vợ anh. Wifrid nhảy bỏ khỏi xe và đứng chết lặng trên vỉa hè: một cái xác quần vải đang nằm sóng sượt trên vỉa hè. Một người đàn ông lại gần:

- Xin lỗi, ông Wifrid? Tôi là thanh tra Leibel.

- Ông định nói..

- Vâng.

Leibel giở lớp vải lên:

- Ông có nhận ra bà nhà ko?

Wifrid há hốc chết sững. Đúng là Eva. Gương mặt hiện rõ trong ánh đèn pha xé rách bóng tối. Cô ấy vẫn như đang sống, gương mặt trẻ con, gò má đầy đặn và những lọn tóc nâu... Miệng và mắt Eva mở to, chứng tỏ một sự ngạc nhiên lớn. Như thường lệ, Eva vẫn mặc chiếc áo da báo.

Leibel cất giọng trầm buồn:

- Bà nhà bị đâm cách đây độ 15 phút. Bà ấy vừa đi ra mở cổng thì bị một kẻ lạ mặt ngồi trên xe nhào tới... Chúng tôi được người giúp việc của ông báo tin. Quá trễ...bà ấy đã chết ngay tức khắc.

Wifrid tiến đến người giúp việc gần đó:

- Gunter, chuyện gì xảy ra vậy?

Nhưng Gunter ko trả lời mà quay mặt đi với vẻ kinh hoàng cực độ. Leibel cất giọng:

- Tôi có vài câu hỏi với ông, ông Wifrid ạ. Chúng ta vào nhà được chứ?

- Ngay bây giờ ư?

- Ngay bây giờ!

Wifrid bước như một cái máy qua cánh cổng, vào phòng khách.

- ông có thể cho chúng tôi biết, cách đây 15 phút, ông ở đâu?

Wifrid thở dài.

- Tôi ở nhà cô Inge Berisach. Cô ấy là tình nhân của tôi.

- Thôi, tôi biết hết cả rồi.

- Cái gì? Ông nghĩ là tôi đã giết vợ ư?

- Chính thế!

- Này nghe đây, khi tôi lái xe đến đây, ông cũng thấy là vợ tôi đã chết...

- Chính người giúp việc của ông đã kể: khi bà nhà ra mở cổng, một chiếc xe đen y như xe của ông đã xuất hiện. Một người đàn ông mặc áo khoác sẫm như ông xuống xe. Người giúp việc của ông đã nói: "Từ chỗ tôi đứng, có lẽ ko trông rõ lắm, nhưng có lẽ là ông ấy". Thế thì tại sao tôi ko có quyền nghĩ là ông đã bỏ đi trong vòng 15 phút rồi quay lại?

- Này, vừa vừa thôi. Làm sao tôi có thể làm một việc ghê tởm như thế được?

- Bởi vì ông có một cô nhân tình!

- Nghĩa là, theo ông, cứ có nhân tình thì phải giết vợ?

- Chưa hẳn. Nhưng rất dễ xảy ra khi người chồng đòi ly dị mà ko được, đã nện vợ và dọa giết.

- Gunter kể với ông à?

- Đúng. Anh ta đã nghe ông bà xô xát chiều qua. Đúng, Gunter đã áp tai

nghe lên...

Wifrid thở dài, lắc đầu nhè nhẹ. Leibel lên tiếng lạnh lùng:

- Tôi nghĩ rằng tình trạng này ko tốt đẹp gì lắm...
- Ông định bắt tôi!
- Yêu cầu ông đi theo tôi...
- Tôi lên phòng riêng, thu xếp ít áo quần được chứ?
- Tất nhiên, nhưng tôi sẽ đi cùng với ông....

Wifrid nặng nhọc lê bước lên cầu thang. Leibel bám sát gót. Đúng lúc sắp đến cua quẹo, Wifrid quay ngoắt lại, dùng hết sức bình sinh của một chàng lực sĩ, giáng một quả đấm vào cằm viên thanh tra.

Leibel đổ gục, ko kêu nổi một tiếng.

Wifrid thần nhiên ra khỏi nhà. Các viên cảnh sát nhìn thẳng vào anh. Anh cất giọng lạnh như băng: "ông thanh tra đang chờ các anh trong ấy". Khi họ hiểu ra thì đã quá muộn. Wifrid đã yên vị và chiếc Mercedes gầm lên. Một phát súng cầu âu phóng theo và chìm trong đêm tối...

Vài giờ sau, tại văn phòng, Leibel nghiêng răng, mặt bầm đi, mắt vằn lên, gào vào điện thoại:

- Tăng cường trạm gác. Nếu cần, bắn hắn đi!

Một viên cảnh sát chọt lên tiếng:

- Thưa ngài thanh tra, chúng tôi vừa bắt được một tên giết người. Hắn tên là Peter Schwab.
- Để tôi yên! tôi chỉ quan tâm đến thằng Wifrid...
- Nhưng chuyện này có dính đến Wifrid ạ...
- Anh nói gì?
- Peter vừa đâm một phụ nữ mặc áo khoác da báo. Hắn bị tâm thần...
- ANh định nói rằng hắn giết người chỉ vì nạn nhân mặc áo da báo?
- Vâng. Vì hắn gào lên: "Những con mụ nào giết loài báo đều đáng chết cả."

Tao sẽ giết hết chúng nó".

- Thế hấn có nói gì về vụ đêm qua?

- Chúng tôi đã hỏi, nhưng hấn ngơ ngác. Nhưng thưa ngài thanh tra, hấn có một chiếc xe đen.

Leibel tái mặt:

- Chết rồi. Wifrid vô tội. Nhưng phải làm sao tìm được anh ta bây giờ. Tôi sợ rằng anh ta sẽ làm điều gì đấy ngu xuẩn. à, phải tìm ngay cô Inge

Breisach!

Leibel nhào đến điện thoại, lập cập quay số:

- Allô! Cô Inge ạ? Tôi, thanh tra Leibel. Cô đã biết rằng Wifrid bỏ trốn sau khi giết vợ?

Giọng của Inge tỏ vẻ rất mệt mỏi và chán chường:

- Vâng, tôi biết rồi. Nãy giờ radio cứ lái nhai suốt về chuyện ấy thôi.

- Nghe đây, cô Inge, Wifrid vô tội!

- Nhưng radio bảo rằng chính các ông định bắt anh ấy...

- Tin tôi đi. Vừa có một chuyện ko hay xảy ra: thủ phạm chính là một gã điên chỉ chuyên giết những người phụ nữ mặc áo khoác da báo. Bà Eva bị giết chỉ vì lí do đó. Chính vì sự trùng hợp này mà tôi đã buộc tội Wifrid. Cô Inge, tin tôi đi...

Một thoáng im lặng. Giọng Inge cất lên đầy vẻ đề phòng:

- Thế ông muốn tôi làm gì đây?

- Cho chúng tôi biết Wifrid đi đâu. Phải tìm cho ra trước khi anh ta làm bậy.

- Ông vừa phải thôi.

- Nghe đây, cô...

Leibel đã nói vào khoảng không. Đột nhiên, Inge lên tiếng:

- Anh ấy có một ngôi nhà ở Thụy Sĩ....

-Cảm ơn cô nhiều lắm. Nhưng tại sao cô chột tin tôi thế?

- Vì radio vừa loan tin về cái chết của một phụ nữ mặc áo khoác da báo...

Ngồi trên trục thăng, Leibel chong mắt theo biết giới Thụy Sĩ. Dưới kia một chiếc xe đen đang lao như tên bắn. Leibel hét lên:

- Sao anh ta cứ chạy như ma đuổi thế? Suốt nửa tiếng rồi, radio đã thông báo...

Inge ngồi sau, hét lên:

- Làm gì đi chứ, có lẽ anh ta ko nghe radio. Chạy nhanh thế nguy hiểm lắm...

Trục thăng hạ dần xuống con đường. Nhưng Wifrid, cứ nghĩ rằng mình đang bị truy đuổi đã ngoặt tay lại vào khu rừng bên cạnh. Chiếc xe lật nhào và phát nổ. Vài giờ sau, người ta mới kéo được xác Wifrid ra. Cháy thành than! Gã điên giết người có lẽ ko muốn tạo ra nạn nhân thứ ba. Nhưng Wifrid đã chết...

Nguồn:

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003